

Cha Mẹ Con Cái Và Cuộc Đời

Chu Tất Tiên

Bữa hôm, ngồi lê la ở quán cà phê trong khu Phúc Lộc Thọ, gặp một anh bạn cũ mới hỏi thăm về tình hình gia cảnh bấy lâu nay thì anh bạn thờ "đánh thuật" một cái dài cỡ khoảng một hai "mai" chi đó, rồi mới chán nản trả lời:

-Tôi chết hết con rồi, anh ơi!

Trời đất! Làm sao lại có tai nạn chi thảm khốc vậy? Chết một lần hết ráo hay chết nhiều lần? Tôi sững sờ hỏi lại, anh bạn lại mỉm cười đau khổ:

-Đâu phải chết hết đâu? Còn sống nhăn răng cả lũ!

-VẬY...sao anh lại nói là mất hết con rồi?

-Mất hết, nhưng hông phải chết hết. Chúng nó còn sống nhưng không phải con tôi nữa!

Rồi anh mới chậm rãi giải thích là vì từ khi chúng lậm nếp sống Mỹ vào người, anh mất hết quyền làm cha chúng, Tự chúng tìm môn học, tự chúng đi làm, và tự chúng sống theo ý thích của chúng, không ai khuyên bảo được điều gì. Thằng lớn đi ở một đứa con gái nào đó, một thời gian thì bỏ, lại lấy con khác. Thằng thứ hai đòi nằng nặc bố mẹ phải đi hỏi một con ăn chơi thứ thiệt, nếu bố mẹ không chịu, thì "con lấy vợ một mình như anh Hai vậy." Đành phải theo nó. Đến ngày đám cưới, vợ nó mặc cái áo cưới gì mà thiếu vải quá, để nguyên "bộ đồ lòng" ra ngoài cho quan khách ngắm đã con mắt! Còn đứa con gái thứ ba thì vừa đi học vừa làm vợ một thằng nhóc con, chuyên mặc quần lũng thùng như cái bao bố. Được một thời gian, hai bên chán nhau, thì con nhỏ đi theo một thằng Mỹ cao lồng ngồng. Bố vợ đứng cạnh con rề rề chỉ ngửi thấy mùi "lông nách" mà thôi. Mẹ vợ chán đời quá, bỏ mặc cuộc đời đi tu tại gia. "Hiện giờ, bà chỉ ăn gạo lức muối mè, uống nước lọc.", anh thiếu não nói. Tôi nghe anh bạn kể mà tự dưng thấy già đi, vì cùng cỡ tuổi "năm mươi mốt" với bạn mà nhìn anh bạn đã xếp "pli" quá xá, đường dọc đường ngang làm mặt bạn y như cái bàn cờ méo. Buồn quá, mà chả biết an ủi bạn ra sao, đành cười gượng một cái, nói chuyện huề vốn:

-Thôi, thì đỡ phải lo chạy tiền cưới vợ gả chồng cho con, còn muốn cái gì nữa. Khỏe re, con bò kéo xe.

Bạn tôi nhếch mép "hừ" một cái nghe như tiếng dao kéo ở trong ruột đang xoèn xoẹt.

Cách đó ít bữa, đến nhà một anh bạn H.Ô chơi, thấy một lũ con trai chạy ra chạy vào, ngạc nhiên mới hỏi:

-Ủa, tôi nhớ ông vẫn chỉ có một thằng con trai đã đi theo vợ ở Conéticát rồi mà, ở đâu ra lũ thế này?

Bạn tôi tỉnh khô trả lời:

-À, mấy đứa bạn con gái tôi đấy.

Tôi lạnh cả người nhìn mấy thằng nhóc tí mặc quần xé ống đang đùa giỡn với con gái của bạn tôi, ngày nào còn ngổ kèn đội cái mũ Hát Ô nay mặc quần xộc ngắn tới chỗ hết ngắn nổi nữa. Tá hỏa tam tinh, tôi quay đi chỗ khác, không dám dòm, trong khi bạn tôi cũng chẳng thèm để ý đến cái nhăn mặt của tôi mà tiếp tục câu chuyện thờ sự một cách bình thản như thường. Qua mấy hôm sau, tôi lại đụng một trường hợp khác đau tim

hơn. Anh bạn này thì qua sớm hơn tôi vài năm. Vì thích làm chuyện "Quốc gia đại sự", nên hợp hành liên miên, hết hội đoàn này đến tổ chức khác. Rồi chuyện cộng đồng ở đâu cũng có mặt. Cứ đi làm về là thay quần áo tắm rửa rồi lên xe, đi tìm "đường làm chủ tịch" không để ý đến mấy thằng con trai bạn bè đâu mà lắm thế! Bất ngờ, mới đây nhận được giấy Tòa đòi thằng con cả ra trình diện vì dính líu đến một vụ "tội ác nghiêm trọng".

Ông Bó mới đó luỡi, ú ớ:

-Con ơi, sao lại ra nông nổi này?

Bà mẹ mặt cắt không còn hột máu, run rẩy sờ mặt con trai lúc này cũng tái mét:

-Con ơi, mẹ có để con đói đâu mà con đi làm chuyện bậy bạ vậy?

Đang rầu thúì ruột, tôi lại vô tình đọc một tờ báo có bức thư của một người mẹ bất hạnh viết rằng: "Ngày xưa, khi còn nghèo thì còn mẹ còn con, nay mẹ giàu rồi thì con lại ở trong tù! Tôi đau đớn ước nguyện rằng giá mà có phải bán hết gia sản này, trở lại nghèo như trước mà có mẹ có con thì tôi xin sẵn sàng ngay." Đọc xong thư mà tôi hết hồn, chạy vội lên lầu, kiểm xem có thằng con nào ở nhà không, may quá thấy hai đứa đang ngồi học bài, mới thở ra một cái, run rẩy đi kiếm nước sôi pha ly cà phê nhâm nhi một mình, nghĩ chuyện thiên hạ. Tại sao lại có những chuyện đau lòng như vậy xảy ra trong khá nhiều các gia đình Việt Nam vẫn mang tiếng là nền nếp? Tại sao cha mẹ lại không còn nhiều ảnh hưởng trên con cái? Suy đi nghĩ lại, tôi mới phỏng đoán ra những nguyên nhân chính như sau:

1- Cuộc sống ở Mỹ quá căng thẳng.

Đời sống ở xã hội phương Tây chú trọng vào tiền bạc, công danh nhiều hơn hạnh phúc gia đình. Đa số cứ nghĩ rằng phải có tiền, có nhà, mới có hạnh phúc. Con người chỉ là những con số, nay còn "dóp" thì còn hạnh phúc, hết "dóp" thì hạnh phúc cũng chạy theo ngay, nên chi nhiều bậc cha mẹ phải lo "cây" tối đa, mà lơ là giáo dục con cái từ khi còn nhỏ. Có những bà mẹ lo đi làm "neo" đủ bấy ngày, mỗi ngày 12 tiếng đồng hồ, về tới nhà là lật bật nấu cơm cho con ăn. Nhiều ông bố "cây" suốt ngày, sáng một "dóp", tối một "dóp", không còn hơi sức đâu để ý đến con cái. Những gia đình mới sang thì lo kiếm việc tơi tả, hoặc đi cắt chỉ, ủi quần áo, đi "đề li vơ" hàng hoá, làm đủ cách để "Mưu sinh thoát hiểm", nên chẳng biết con cái sinh hoạt ra sao. Các bà đi may ở tiệm hoặc may ở nhà cũng tối thiểu 12 tiếng. Những gia đình bán hàng cuối tuần ở chợ trời thì không gặp con cái thường xuyên vì ngày thường con đi học, thứ bảy và Chủ nhật con nghỉ, bố mẹ lại chào hàng ở chợ. Số đông gia đình ở các tiểu bang có việc làm tôm cá, thì đôi khi làm việc bất kể giờ giấc. Không thiếu những gia đình mà chiếc tủ lạnh biến thành nơi trao đổi tin tức: "Con Vân, lấy trứng chiên ở trong tủ lạnh, thịt kho trên bếp mà ăn..." Do đó, con cái dần dần xa lánh cha mẹ, đi tìm lời khuyên ở bạn bè. Hên xui may rủi mà biến thành học sinh ưu tú hay trộm cắp cướp.

2-Học đường và Truyền hình can thiệp rất mạnh vào lối sống của con cái.

Trong khi cha mẹ mất dần ảnh hưởng thì sức quyền rũ, lôi cuốn của tiếng kèn "tự do tình dục, tự do chọn lựa đời sống cá nhân" lại rất mạnh mẽ ở học đường cũng như ngoài đường. Ở một số trường học, có những môn học mà thầy giáo, cô giáo nhấn mạnh rằng "Tương lai các em ở trong tay các em, ngay cả cha mẹ cũng không được can thiệp" Và có những câu trắc nghiệm như thế này: "Trường hợp em thích đi làm một ngành mà cha mẹ em lại thích em làm nghề khác, em quyết định ra sao? Có dám trả lời "NO" với cha mẹ không?" Những em nào trả lời "dám" là được điểm cao, em nào trả lời "Không dám" sẽ được mời gặp giáo sư để cố vấn riêng. Ngoài ra, việc giáo dục về Tình Dục lại là môn hấp dẫn nhất. Môn "Giáo Dục về Sức Khỏe" diễn tả tỷ mỉ bộ phận sinh dục, những sự thụ thai, ngừa thai. Cô giáo bung nguyên cả những bao cao su có màu sắc chuyên tay cho học trò coi, và bê một bộ sinh dục phái nữ bằng nhựa to tướng để chỉnh ỉnh trên bàn cho học trò chiêm ngưỡng, đồng thời lấy một bao cao su ra thổi chơi cho cả lớp cười bò lăn. Học trò rất lấy làm tâm đắc ra chơi bàn luận sôi nổi. Trong những chương trình truyền hình dành cho trẻ em cũng không thiếu

"sex". Một bộ phim mới đây mà những diễn viên mới tám, chín tuổi đã biết trầm trồ, huýt sáo trước những bộ ngực núi lửa, những cặp mông hấp dẫn chiếm hết trọn màn ảnh.. Mấy em trai chưa đủ mười tuổi nói chuyện về cái áo nịt ngực của chị mình. Một em khác đã biết lừa gạt cô bảo vệ hồ bơi có thân hình mà em mê mẩn để được hôn môi đã đời và cả bọn lấy làm khoái chí. Trong một chương trình trẻ em, hai em trai cãi nhau: "Chà, bộ mày khoái chuyện đó lắm giống như khi mày nhìn trộm mẹ mày tắm hả?" Không biết bao nhiêu phim ảnh truyền hình chiếu tính bợ những cảnh cụp lặc trước cặp mắt mở to của những em bé mới năm sáu tuổi. Như vậy mà nếu những bậc làm cha mẹ mà thiếu cảnh giác trước việc coi Tivi của các em thì khi lớn lên, làm sao bảo con được nữa? Nên nhớ thêm rằng học đường ở Mỹ không chịu trách nhiệm dạy môn công dân giáo dục. Chuyện này là của bố mẹ. Ở học đường chỉ dạy các học sinh giỏi khoa học, toán học và các bộ môn chuyên môn mà thôi.

3-Tình trạng cha mẹ bỏ nhau ảnh hưởng đến tâm hồn các con.

Đa số những em sống trong gia đình chia ly đều có cách sống thác loạn và cũng dễ ly dị, bỏ người này lấy người kia như cơm bữa. Hoặc những bậc cha mẹ tuy không bỏ nhau nhưng có quan niệm dễ dàng về hôn nhân cũng là điều thúc đẩy các con đến chỗ quan hệ vợ chồng bừa bãi. Một bà cụ trên 70 lúc nào cũng tuyên bố: "Tôi ấy à, tôi chỉ cần anh em chúng nó thương nhau là đủ, còn việc vợ chồng tụi nó thì mặc, đứa nào có thân đứa ấy lo. Phải duyên thì ở, không hợp duyên thì thôi." Do đó mà tất cả các người con của cụ thì đều đã ly dị. Chính cụ cũng là người từng ly dị chồng khi cụ trên 60 tuổi. Còn một cô con gái út không chính thức lấy ai nhưng nay ở với người này, mai ở với người khác, bà cụ cứ tính bợ.

Đi rà rà dọc theo Bolsa làm một cuộc thăm dò chơi thì thấy rất nhiều bà "cashier", cô "saleswoman", anh bán phở, chị hót tóc, bà chủ tiệm, ông chủ quán đang sống đời độc thân tại chỗ, nhưng con cái thì đầy đàn. Hoặc nhiều ông, bà, cô, cậu coi mọi ngán ngẫm cuộc sống hôn nhân và chuẩn bị "bung" bởi những câu than thở: "Ồi chào, nói chuyện ông ấy chán bỏ xừ, chỉ muốn bỏ!" Như vậy thì tránh sao khỏi ảnh hưởng đến con cái? Nhất là xứ này, chuyện xin "sex", mượn "sex", trao đổi "sex" dễ dàng quá xá. Phương tiện thoải mái, kiếm đâu chả có.

4-Cha mẹ chiều con quá sức và cha mẹ khó khăn quá mức.

Những bậc cha mẹ ở hai thái cực trên đều dễ gây cho con cái những thói hư tật xấu không bỏ được. Chiều con quá thì dễ hư hơn. Khi con còn nhỏ thì hàng hàng lớp lớp đồ chơi, vừa đủ 16 là cho con tập lái xe, mua đồ xịn. Áo, quần, giày dép toàn loại "brand name". Muốn chi được nấy. Đi party phải có đồ ác liệt kéo chúng bạn chê cười. Tới về trễ thì chỉ nghe câu mắng yêu. Dần dần thời gian về trễ cứ tăng lên mà bố mẹ chỉ biết thờ dài. Sau thì kiếm cớ đi ngủ nhà bạn để học bài. VaØi lần học bài đêm như thế, thì con gái có cái "ba lô" đằng trước, con trai có cái điếu đằng sau. Khi thấy quá quắt, bố mẹ mới nổi con lên thì gây đũa, bẻ chén tan tành. Ngược lại, với những bậc cha mẹ quá khó khăn cũng đôi khi hồng chuyện. Có ông bố thấy con gái 21 tuổi đi ăn sinh nhật về trễ là lôi con ra quát đít tơi bời! Ông khác lại cấm cửa toàn bộ bạn trai không cho liên lạc, dù bằng điện thoại! Những luật lệ nghiêm khắc như thế có thể tạo ra sự bất mãn ngấm ngấm và khi bùng ra thì bùng trọn gói! Hết thuốc chữa. Còn số đông thì lẩn lộn, không biết phải giáo dục con cái ra sao vì sợ không hợp với nước Mỹ! Cứ ngần ngại, lẩn lộn thế này thế khác, đâm ra sợ con cái, sợ "nó đi báo cảnh sát" thì nguy to, nên bỏ mặc con cho xã hội uốn nắn. Cũng đôi khi vì cha mẹ muốn "in doi" nhảy đầm nhảy đĩa, Karaôkê cho gỡ kíp tuổi già nên mặc con muốn gì chiều nấy cho nó khỏi tẩn công mình. Nói như nhà văn nữ TTVT, thì mặc dù đã "trái đào tiên" đã thành "táo tàu" cả rồi mà mới bắt đầu tập hát bài "Thiên Thai, chúng em xin dâng hai chàng trái đào tiên..." thì trách chi con cái mình chả thành con cái thiên hạ. Phải chi ca hát là nghề nghiệp chính, hoặc đã từng hát từ hồi niên thiếu thì cũng còn đỡ, chẳng này...

Nói tóm lại, Thanh Niên nam nữ lớn lên chịu ảnh hưởng môi trường chung quanh rất mạnh. "Ở bầu thì tròn, ở ống thì dài." Ngoài những đức tính di truyền, ngoài cá tính tự nhiên, con người còn chịu sự chi phối của xã

hội, học đường, và của chính cha mẹ -những tấm gương rất lớn- Dĩ nhiên, không thể phủ nhận có những thanh thiếu niên không hề nhận được sự giáo dục nào của cha mẹ nhưng vẫn thành công đặc biệt, vẫn có hiếu lậ lòng, trong khi nhiều phụ huynh rèn con tối đa lại không ngừng than thở! Trường hợp này thì đành đổ thừa cho "Số mệnh" vậy.